

PHẦN MƯỜI

Ông Triệu nâng ly rượu lên như vừa chào vừa mời người quen rồi từ tốn uống một hớp nhỏ. Bữa tiệc mừng sinh nhật bà luật sư Khanh được tổ chức linh đình thật, này giờ ông Triệu đã chào không biết bao nhiêu người quen. Họ là các doanh nhân, các giám đốc, bác sĩ luật sư nổi tiếng ở thành phố, nên tuy đông người nhưng khán phòng không bát nháo xô bồ như những bữa sinh nhật khác.

Đang đưa tay chào một đối tác, ông Triệu hơi chao người vì bị vỗ vai. Quay lại, ông gặp nụ cười của ông Lễ.

Ông Lễ thân mật.

- Bà xã đâu mà cậu đứng đây một mình ?

Khẽ chạm cốc vào ly rượu của ông Lễ, ông Triệu nói :

- Ôi dào ! Vợ em không thích chỗ đông người. Cô ấy thà ở nhà đọc sách.

Ông Lễ thở ra :

- Thế là tốt quá ! Chả bù với bà Trinh nhà tôi. Lúc nào cũng kè kè một bên để giữ chồng.

- Chị ấy đâu, để em chào ?

- Đây này ! Cậu theo tôi.

Ông Triệu bước theo ông Lễ tới chỗ dành cho quý bà. Thấy chồng, bà Trinh tươi như hoa, bà cười với chồng rồi quay sang ông Triệu :

- Cậu lại bỏ cô ấy ở nhà để được tự do à ?

Ông Triệu tùm tùm :

- Tự do ở mấy chỗ toàn các bậc chức sắc thì cũng như không hà chị ơi. Có la lướn, vi vu cũng phải chọn điểm chớ !

- Điểm nào ? Cậu chỉ chị với ?

- Chà ! Chuyện này em không dám rồi.

Bà Trinh cao giọng :

- Vậy để tôi chỉ cậu ghen ? Sân tennis là một điểm vừa la lướn vừa vi vu lại vừa thời thượng đó. Cậu có chơi tennis không ?

Ông Triệu trả lời :

- Dạ vẫn chưa.

Bà Trinh phẩy tay :

- Nên thử đi vì sức khỏe và vì công việc nữa. Nếu cậu cần, anh Lễ sẽ giới thiệu người kèm cho cậu.

Ông Lễ nhăn nhó :

- Em lại trêu anh nữa rồi. Anh có biết ai đâu mà giới thiệu người kèm.

Bà Trinh dài giọng :

- Thì đó. Hồng Nhạn. Cần thầy dạy, cần các em xinh xắn trẻ trung đi kèm với sếp, ra sân đánh giao lưu với đối tác, cô ta thừa sức điều người tới giúp mà.

Ông Triệu không thể bỏ qua khi nghe nhắc tới tên Hồng Nhạn. ông hỏi tới :

- Hồng Nhạn làm việc này à ?

Bà Trinh khinh khỉnh :

- Việc gì để ra tiền thì cô ta làm: Thật tôi khó lòng tin khi nghe anh Lễ kể là ngày xưa Hồng Nhạn và anh Hưng nhà cậu yêu nhau. Hồng Nhạn như thế làm sao hợp với một nhà trí thức như anh Hưng nhỉ ?

Ông Triệu buột miệng :

- Hồng Nhạn ngày xưa rất khác

- Anh Lễ cũng bảo như vậy. Cô ta khác điểm nào ? Có ngây thơ như thờ bạch giống con gái Hồng Miên cửa mình không ?

Ông Triệu nói ngay :

- Chắc là giống. Hồng Miên hẳn nhiên phải đẹp như mẹ, thậm chí hơn cả mẹ, nên thằng nhóc San mới xem Miên là một nguồn cảm hứng giúp nó lấy lại phong độ sáng tạo trong công việc.

Cả ông Lễ lẫn bà Trinh đều kêu lên :

- Thằng San cũng quen con bé đó à ?

Ông Triệu khá ngạc nhiên :

- Vâng. Hai đứa vừa quen nhau lúc San ở ngoài đảo. Nhờ Miên, San bây giờ tiến bộ vượt bậc.

Ông Lễ vui hẳn lên :

- Vậy thì còn gì bằng. Nghe cậu nói, tôi mừng quá. Dẫu sao San cũng là cháu đích tôn.

Bà Trinh bủ môi :

- Cháu đích tôn xảo ngôn cũng đúng. Ông nội cưng thằng San hạng nhất nên mới lo cho nó đủ thứ.

Rồi bà chuyển đề tài :

- Mẹ con Hồng Nhạn ghê gớm thật. Cứ lựa thanh niên con nhà để đeo bám.

Ông Triệu khẽ nhíu mày. Bà Trinh không phải tuýp phụ nữ lảm lời, bạ đâu nói đó, nhưng tối nay bà lại tỏ ra hết sức bức xúc khi nói tới tên Hồng Nhạn. Sao thế nhỉ ?

Giọng bà Trinh ngâm nga :

- Đấy ! Có dạo con bé Miên đeo theo thằng Trí nhà chị. Thằng nhỏ mê con bé đến mức gầy rộc người. Phải công nhận Hồng Miên đẹp thật, quyến rũ thật, nhưng chị đâu chịu mất con trai một cách oan uổng như vậy. Chị nói ngon nói ngọt, phân tích hơn thiệt rồi thằng nhỏ cũng ngộ ra vấn đề. Nó thật sự coi thường Hồng Miên khi vô tình gặp Hồng Nhạn trên sân tennis.

Ông Lễ ngắt lời vợ :

- Em kể dài dòng chuyện đã qua làm chi ?

- Kể để người biết một chút về mẹ con Hồng Nhạn. Anh Phúc phải nắm chuyện này để còn ngăn cậu quý tử khỏi rơi vào bẫy.

Ông Triệu thông thả tiếp lời bà :

- Nếu đã là tình yêu chân chính thì không ai ngăn cản được đâu chị ơi. Hơn nữa, San vốn ngang ngạnh, để gi nó nghe.

Bà Trinh nhún vai :

- Vậy thì xem như Hồng Miên số đỏ. Con bé chắc rất kinh nghiệm tình trường nên mới khiến San quên bằng My Anh, cho dù hai đứa quen nhau khá lâu. Nhưng đời còn dài, chị cũng chông mắt lên chờ coi chuyện thiên hạ sẽ hạ hồi kết thúc ra sao.

Thoạt thấy bà Khanh đưa tay lên ngoắt mình, bà Trinh liền tới đó.

Ông Lễ chép miệng :

- Cậu thấy chưa. Tôi bị bà ấy quân lý suốt hai mươi bốn tiếng.

Ông Triệu nheo mắt :

- Chị Trinh có vẻ cay cú khi nói tới mẹ con Hồng Nhạn. Tại sao vậy ?

Ông Lễ kể :

- Trước đây ít lâu tôi có nhờ Hồng Nhạn tìm giúp một con bé khá xinh, chơi tennis giỏi để đi theo tôi giao tiếp. Thế là bà ấy nôi con tam bành lên.

Ông Triệu bật cười :

- Anh cũng dùng điệu chiêu này sao ?

- Ôi dào ! Người ta thích thì mình chiều mới làm ăn được chớ. Thật ra Hồng Nhạn đâu có tội tình gì. Tại thằng Trí thích Hồng Miên nên bà ấy mới đầu có ấn tượng, giờ càng ghét cay ghét đắng mẹ con người ta. Tôi đến khổ vì mẹ vợ Hà Đông.

Ông Triệu ngập ngừng :

- Hồng Nhạn bây giờ sống như thế nào ?

Vì tề nhị tôi chưa bao giờ hỏi thẳng, nhưng theo tôi biết cô ấy đang làm môi giới. Từ tổ chức đi tour du lịch, rồi nhà đất, xe cộ, công việc làm, cho tôi nhân sự. Một nghề mà theo mắt nhiều người thì chẳng ra gì. Một phụ nữ đẹp, không chồng ở một mình nuôi con gái, sống phóng túng đương nhiên bị những phụ nữ quen sống nép mình vào khuôn khổ ghét. Nhưng tôi cho rằng Hồng Nhạn rất bản lĩnh.

- Ba của Hồng Miên là ai nhỉ ?

Ông Lễ hóm hỉnh :

- Chuyện đó chỉ Hồng Nhạn mới biết. Tôi nghe người quen nói con bé Miên rất ngoan, dù không có cha.

- Vậy sao anh để chị Trinh ngăn thẳng Trí yêu con bé ?

- Thú thật, tôi ngại vì Hồng Nhạn sống khác chúng tôi quá, vợ tôi khó lòng phù hợp khi phải ngồi chung bàn với cô ấy.

Ông Triệu im lặng. Ông nhớ tới lần gặp vừa rồi với Hồng Nhạn. Cô ấy dứt khoát không đồng ý cho Miên và San yêu nhau. Vì lý do Miên từng quen Trí và bị gia đình thằng nhóc không chấp nhận. Nếu đúng thế thì Nhạn đã đặt lòng kiêu hãnh của mình cao hơn hạnh phúc một đời của con gái rồi.

Lòng ông thêm lần nữa lại xót xa, buồn bã, chút ấn tượng tốt đẹp sau cùng dành cho Hồng Nhạn chợt không còn nữa. Thay vào đó là lòng trắc ẩn khi nghĩ tới San và Hồng Miên. Hai đứa nhỏ ấy đâu có tội tình gì.

Giọng ông Lễ vang lên cắt ngang suy nghĩ của ông.

- Anh Hưng dạo này thế nào ? Có thường về không ?

Ông Triệu đáp :

- Anh ấy là người của công việc, nên cuộc sống độc thân có lẽ phù hợp với anh hơn. Vài tháng anh lại về Việt Nam một lần để hỗ trợ công ty và em về mặt chuyên môn.

- Anh Hưng gặp lại Hồng Nhạn chưa ?

Ông Triệu lắc đầu :

- Chưa. Với Hồng Nhạn, anh Hưng là người thiên cổ rồi. Họ không gặp lại nhau đâu.

Ông Lễ chặn miệng :

- Tôi nghe anh Phúc nói ngày xưa hai người yêu nhau lắm. Nhưng đó là chuyện của ngày xưa. Mà ngày xưa của thời trai trẻ thường rất vui, rất đẹp. Anh nhớ không, hồi đó chỉ cần hai ông anh lớn là bạn, thì những đứa em cũng là bạn với nhau. Tội mình chơi vui nhỉ !

Ông Lễ bâng khuâng nhớ :

- Ồ Vui.

Ông Triệu thở dài :

- Vậy mà con của những người từng là bạn lại không được yêu nhau vì lòng tự cao, kiêu hãnh của ba mẹ chúng. Tiếc thật !

Ông Lễ ngại ngừng uống hết phần rượu còn lại trong ly.

- Thật ra, tôi cũng chả dám đoán gì bọn trẻ. Như cậu vừa nói. Nếu chúng yêu nhau thật lòng thì chẳng ai ngăn chúng được. Có thể con bé Miên và thằng Trí nhà tôi không phải là tình yêu nên vừa nhận ra sự khác biệt về cách sống của từng gia đình, chúng nó đã chia tay.

Ông Triệu hỏi :

- Nếu San và Miên yêu nhau thật tình, anh có ủng hộ chúng không ?

Ông Lễ gật đầu :

- Có chớ. Vợ chồng anh Phúc sống khác cách với vợ Chồng tôi. Hai người quan niệm yêu đương thoải mái lắm. Chính vì vậy nên mới vượt rào, vừa thi xong tú tài đã phải cưới, đến khi ông tốt nghiệp đại học đã hai mặt con. Tiếc là anh Hưng không có đưa con nào cho hai ông ngồi sui như hồi trẻ thường nói đùa.

Ông Triệu bật cười :

- Không ngờ anh vẫn còn nhớ những câu nói đùa của hai ông tướng ấy. Tuy không làm sui nhưng anh Hưng rất thương thằng San. Vậy cũng tốt lắm rồi. Nếu biết San yêu con gái của Hồng Nhạn, chắc ảnh cũng vui.

Hai người bỗng rơi vào im lặng. Có lẽ người quen của ông Triệu đến chào. Ông Lễ bèn đến bên bà Trinh. Ông muốn về sớm vì ngày mai còn bận họp.

Trên đường về, bà Trinh lại đề cập tới San bằng giọng khinh khỉnh :

- Thằng San kết với con Miên coi bộ xứng dữ. Nói anh đừng tự ái, đàn ông họ nhà anh coi bộ thuộc hàng hảo ngọt. Thằng Trí nhờ có tôi dạy dỗ, nếu không thì cũng hư.

Ông Lễ đành mặt lại :

- Em đừng có hờn ghen. Nói kiểu động chạm là không được đâu.

Bà Trinh kêu lên :

- Bộ không đúng sao ? Ba sắp có thêm một đứa con với mẹ Tuyết Phượng. Thật xấu hổ ! Gần đất xa trời rồi mà vẫn có một đứa con trạc tuổi cháu gọi mình là cụ cố. Nãy giờ trong buổi tiệc, ai hỏi thăm ba, tôi chỉ muốn độn thổ.

Ông Lễ thản nhiên :

- Tôi lại thấy hãnh diện vì ba mình còn đủ sức khỏe để làm một ông bố ở tuổi thất thập cổ lai hi.

Bà Trinh vẫn chua ngoa :

- Bảy mươi tuổi bây giờ không hiếm, nhưng bảy mươi mà vẫn có con mọn như ba thì đúng là hi hữu.

Ông Lễ trừng mắt :

- Em thôi có thói ngua ngoắt ấy đi. Khó nghe lắm.

Bà Trinh nhếch mép :

- Sự thật mất lòng. Phải ngọt lịm như mẹ con Hồng Nhạn kia.

Ông Lễ quát :

- Im đi ! Tôi mệt lắm rồi.

Bà Trinh mím môi lại trong âm ức. Về đến nhà, bà hầm hầm lên lầu tới phòng của Trí. Đẩy cửa bước vào nhanh đến mức Trí không kịp di động con chuột máy tính.

Bà đứng chết trân khi nhận ra cậu quý tử của mình đang coi phim sex.

click vội chuột, Trí đứng dậy khó chịu :

- Sao mẹ không gõ cửa ?

Trấn tỉnh lại bà nói :

- Hừ ! Nếu gõ cửa làm sao mẹ mục kích cảnh tượng này. Con hư quá rồi ?

Trí nhún vai :

- Chỉ là chuyện nhỏ mẹ ơi ! Con sắp già rồi chớ chẳng còn trẻ con nữa đâu. Mẹ tìm con có việc gì ?

Bà Trinh ngòai phịch xuống giường :

- Con trở nên như vậy cũng vì Hồng Miên, nó đã dạy con cách sống đòi trụy, bậy bạ. May mà con đã nhận ra tốt xấu để bỏ nó.

Trí beng gắt gung :

- Thật ra Miên rất tốt. Con chia tay Miên chẳng qua vì bà Hồng Nhạn.

Bà Trinh cao giọng :

- Là cô gái tốt mà con vừa buông, nó đã cặp ngay thằng khác.

- Sao mẹ biết ?

Bà Trinh cười nhạt :

- Tình cờ thôi, Con có nằm mơ cũng không đoán được người tình mới của nó là ai.

Trí ra cửa sổ nhìn xuống đường. Anh cảm thấy ngọt ngào hết sức:

Bà Trinh nhỏ nhẹ :

- Nó đang bám vào thằng San xì ke nhà bác Phúc đó.
- Anh San đang ở ngoài đảo, sao Miên lại quen được ?
- Sao lại không được. Con hỏi nghe lạ thật ! Hừ ! Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà. Mẹ con Hồng Nhạn dày mặt đến thế là cùng.

Trí bấu tay vào song cửa. Anh thật sự hụt hẫng trước những gì vừa được nghe. Lòng ghen tuông, đổ ky bỗng sôi sục trong Trí.

Bà Trinh lại đổ dầu vào lửa :

- Thằng San cũng chả ra làm sao, nên mới qua lại với một đứa từng là bồ của em mình.

Trí buột miệng :

- Con nghĩ anh San không biết ?
- Vậy con phải cho nó biết, không thì mẹ con Hồng Nhạn cười vào cả họ nhà này.

Trí chợt nhớ tới vẻ tự cao của Miên hôm anh mới gặp gần đây. Cô lúc nào cũng nói không với anh ngay cả khi tay trong tay, môi kề môi. Anh tự hỏi phải đó là cách thức gần như tiểu xảo để Miên thả mối bắt bóng, khiến bọn đàn ông con trai mê mệt không ? Là con gái của bà Hồng Nhạn, chắc Miên thừa kinh nghiệm để chinh phục những chú nai tơ như Trí. Nhưng anh San không phải nai tơ mà là một con sói. Con sói hoàn lương ấy cũng đổ gục trước một Hồng Miên lão luyện hay sao ?

Trí cứ nhìn mãi xuống đường cho đến lúc bà Trinh rời khỏi phòng: Bà cố tình đánh vào tự ái của Trí, để anh thấy nhục.

Trí không kiềm được lòng, anh nhấn số điện thoại nhà Miên với tất cả oán hận.

Giọng cô vang lên trong vắt, nhẹ nhàng khiến Trí nhớ ngẩn ngơ bờ môi mềm anh từng si dại.

Trí ngọt ngào :

- Anh đây. Em đừng cúp máy nếu muốn biết tin về San.

Miên im lặng. Mấy giây sau, anh mới nghe giọng cô ngạc nhiên :

- Anh... anh biết anh San à ?

Trí cười nhẹ :

- Em hỏi lạ thật. Định đóng kịch với anh à ? Em tài lắm, nên mới thả lưới lần lượt bắt hai anh em anh.

- Anh nói vậy nghĩa là sao ?

- Lẽ nào em không biết San là con bác Hai anh ? Mà bác Hai là chỗ quen cũ với mẹ em. Trái đất này hơn sáu tỉ người, sao em lại yêu hai anh em nhà anh thế?

Miên áp úng :

- Anh... anh và San đã nói gì về em ?

Trí chột hà hê khi nghe giọng Miên đầy lo lắng. Anh lơ lửng :

- Em hỏi điều đó làm gì ? Bọn anh có thiếu gì chuyện để nói. Nhưng Miên này... Gia đình anh đã không chấp nhận em thì gia đình anh San cũng vậy. Hơn nữa, San là cháu đích tôn. Anh thật lòng khuyên em hãy lặng lẽ rút lui đi, nếu không muốn bị tổn thương thêm một lần nữa.

Trí đang hiu hiu tự đắc thì nghe tiếng gác máy thật khẽ. Xem như Miên thua. Cô bé kiêu ngạo ấy đã bị thám đòn rồi. Trí bật cười mà trái tim bỗng trống rỗng. Anh thả phịch người xuống ghế.

Mũi tên đã lao đi thì phải tới đích. Tay nhấp con chuột, anh chuyển sang mạng đề gởi cho San một bức thư. Một bức thư San không đời nào mong đợi.

San nhìn đồng hồ. Giờ này chắc chắn Miên còn đang ở trường, anh chờ cô ở cổng là đúng. Sau nửa năm ngoài đảo, đây là lần đầu San về lại Sài Gòn, và người duy nhất anh muốn gặp không ai khác là Hồng Miên.

San phải gặp để trấn an cô bé vì lòng Miên đang hoang mang dao động bởi những lời ỡm ờ của Trí. Anh muốn đưa Miên về nhà ra mắt ba mẹ và cả ông nội để cô an tâm tiếp tục yêu anh:

Tội nghiệp thiên thần nhỏ của San. Cô bé đã khóc, chắc chắn là rất nhiều khi nghe Trí nói quan hệ giữa nó và anh, cũng như định kiến của cả gia tộc đối với cô và bà mẹ Hồng Nhạn của mình.

Anh không ngờ thằng em họ lại tồi như thế. Lần nhận được email của Trí, San tức hết sức. Anh đã ra bưu điện gọi về Sài Gòn yêu cầu nó không chen vào chuyện anh và Miên. Anh tin ít nhiều Trí vẫn dè chừng anh, nó sẽ không dám phá hai người nữa. Nhưng những gì Trí đã làm là một đòn đánh trúng yếu điểm của Miên. San biết Miên đã không giấu mình chuyện gì, chỉ có điều cả cô và anh đều không ngờ, trái đất bé đến mức trước khi quen San, Miên từng quen Trí.

Miên của anh vẫn còn non nớt với đời, một lúc cô phải chịu áp lực từ mẹ, rồi từ những người thân của anh mà điển hình là Trí, cô làm sao không bị sốc ?

San cũng đã gọi điện cho ba mình. Ông xác nhận có quen với bà Hồng Nhạn, ông còn tiết lộ một bí mật thú vị, ngày đó bà Nhạn yêu say đắm Là ông Hưng.

Trái ngược với lo lắng của San, ba anh lại vui và hài lòng khi biết anh và Miên yêu nhau. Trở ngại lớn nhất bây giờ là từ bà Nhạn. Bà không chấp nhận San chẳng qua vì bản thân anh không đáng để bà tin tưởng giao Miên cho anh. Nhất định San phải thể hiện tình yêu của mình cho bà thấy.

Tan trường, sinh viên từng lớp lần lượt bước ra. San hồi hộp tìm Miên giữa đám đông toàn những người lạ. Anh tìm mãi cả mắt, choáng cả đầu mới thấy một dáng thân quen đan lon ton đi bộ trên vỉa hè.

Không kềm được lòng, San vội vã bước theo đến gần Miên, anh gọi khẽ :

- Miên !

Cô quay phắt lại, mắt tròn xoe tay đẽ lên ngực, trong khi San cười mà nghe rung rung. Chưa bao giờ trong đời anh có cảm giác này. Thoáng chốc, cảnh vật xung quanh như mờ đi San chỉ thấy mỗi Miên và cái nhìn thăm thẳm của cô.

Giọng Miên òa vỡ niềm hạnh phúc :

- Anh về bao giờ ?

- Cách đây một tiếng.

Rồi anh mỉm cười :

- Đứng yên để anh ngắm.

Miên đỏ mặt, cô vuốt mái tóc ngắn của mình.

- Tóc em vẫn chưa dài bằng tóc anh.

San say đắm :

- Anh từng yêu một cô bé không có tóc mà. Đi với anh nhé ?

Miên ngáp ngừng :

- Để em nói với Thái An đã.

Dứt lời, cô chạy về phía lề đường, và ríu rít gọi một con bé đang ngồi trên xe. Con bé nghiêng đầu nhìn San. Anh đưa tay lên chào rồi chờ Miên trở lại.

San trở về chỗ dựng chiếc Astrea cũ kỹ của mình. Đây là chiếc xe thứ năm mẹ San mua cho anh, sau khi anh đã bán lần lượt bốn chiếc xe đắt tiền để hút. Anh đã trở lại Sài Gòn sớm hơn dự định. Nhiều người thân không an tâm về anh, nhưng anh đã có cô thiên thần nhỏ hộ mệnh, anh sẽ không sa chân nữa đâu.

Hồng Miên đã trở lại, giọng cô thắc thỏm :

- Chúng ta đi đâu hở anh ?

San nói :

- Đến nhà anh thăm ba mẹ anh.

Miên kêu lên :

- Không được đâu.

San mim cười :

- Vậy đến nhà em thăm mẹ em.

Miên xiu mặt :

- Em rầu muốn chết, anh còn đùa...

San nói :

- Đi uống cà phê vậy. Lâu lắm rồi anh không ngồi quán.

Miên ngồi sau lưng anh. Cô tựa mặt vào vai anh và nghe mùi biển nôn nao lòng.

San tìm tay cô :

- Nhớ em quá.

- Em cũng nhớ anh. Điều này ngày nào mình cũng email cho nhau, nhưng em vẫn thích nghe anh nói như thế.

San nghiêng đầu ra sau :

- Có thích nghe "Anh yêu em" không ?

Miên siết chặt eo anh :

- Thích chứ ! Nhưng tình yêu mong manh lắm, em sợ.

San chắc nịch :

- Nếu đã yêu nhau, không có gì phải sợ.

Hai người vào một quán cà phê trên đường Cao Thắng.

San đợi người phục vụ đi khuất môi hỏi cô :

- Anh về làm gì ? Em biết không ?

Hồng Miên nhỏ nhẹ mà lòng nặng trĩu :

- Chắc vì chuyện gia đình. Ba mẹ anh gọi anh về và bảo không được yêu con bé ấy vì nó là đứa con gái không cha.

San từ tốn :

- Nghe Miên nói anh thấy giống một người, nhưng không phải mẹ anh. Mẹ anh rất thương những đứa con gái không cha, vì bà cũng không biết cha mình là ai. Hồi xưa ba anh yêu mẹ mà không quan tâm đến chuyện đó. Thì anh cũng vậy. Anh yêu em và yêu cả số phận của em.

Hồng Miên ngập ngừng :

- Anh có biết em từng quen Trí không ?

Anh vừa được biết, đó là chuyện của ngày hôm qua. Em đâu có lỗi gì khi em đang yêu anh.

- Nhưng mà Trí nói...

Đặt ngón trỏ lên môi Miên, San nhìn cô :

- Trí nói gì anh không quan tâm. Em đừng tin Trí. Cậu ấy là em họ anh thật, nhưng lối sống của gia đình anh và gia đình Trí rất khác biệt. Anh vội về Sài Gòn vì anh biết em đang khốn đốn bởi những lời của Trí và cả những ngăn cấm của mẹ em nữa.

Miên ngạc nhiên :

- Sao anh biết mẹ em ngăn cấm ?

San nói :

- Ông Triệu nói với anh.

- Ông Triệu là giám đốc của anh phải không ? Sao ông ấy lại biết chuyện này,

San trả lời :

Ông Triệu là chỗ quen biết trước đây của cô Nhận, ba anh và ba Trí cũng vậy. Không hiểu sao cô Nhận lại hỏi về anh thông qua ông Triệu, trong khi ba anh và cô đâu có lạ gì Nhận. Đã là chỗ quen biết cũ sao mẹ em lại ngăn cấm chúng ta yêu nhau.

Miên ngập ngừng :

- Chỉ sợ mối quan hệ của mẹ em và các bác ấy trước kia là mối quan hệ xấu, nên mẹ em mới quyết liệt đến thế.

San nhú mày :

- Anh không nghe ông Triệu nói điều này, ba anh cũng vậy. À... ba anh bảo ngày xưa mẹ em và anh trai ông Triệu từng yêu nhau.

Mặt Miên bỗng tái đi, cô nói :

- Người đó tên gì ? Anh có biết ông ta không ?

- Anh biết, đó là ông Hưng. Ông ấy đang sống ở Mỹ nhưng vài tháng lại về Việt Nam một lần để hỗ trợ về chuyên môn cho công ty.

Miên thờ thẩn khi nhớ những gì Thái An nói với mình hôm trước. Liệu ông Triệu có liên quan tới chú cô không ?

San vốn rất nhạy cảm. Anh nhìn vẻ thất thần của Miên rồi nhớ tới những lời ông Triệu nói hôm ở biển. Qua câu chuyện thì dường như bà Hồng Nhận chính là người phụ nữ ngày xưa mà ông và ông Hưng yêu. Nếu vậy có bao giờ Hồng Miên là con của ông Hưng không ?

San không muốn đặt vấn đề ra lúc này vì nội chuyện của anh và Miên đã rối lắm rồi.

San hỏi :

- Em đang nghĩ gì vậy Miên ?

Cô chớp mi :

- Em không biết rồi chúng ta sẽ đi tới đâu khi mẹ khẳng định mẹ không bao giờ chấp nhận anh.

San tha thiết :

- Em ráng chờ anh một thời gian nữa.

Miên rung rung :

- Chờ bao lâu em cũng chờ được mà.

- Vậy thì đừng khóc, anh sẽ về Sài Gòn luôn.

Mắt Miên sáng lên :

- Thật hả anh ?

San gật đầu, Miên nói ngay :

- Anh đã về, em đâu phải chờ nữa.

San nghiêm nghị :

- Em vẫn phải chờ cho đến khi anh dùng hết khả năng, tâm trí thuyết phục bằng được mẹ gả em cho anh. Anh nghĩ ngoài nguyên nhân anh từng chơi ma túy ra, mẹ không còn lý do gì để chê anh cả. Điều mẹ lo là đúng. Anh phải hoàn thiện mình trước đã.

Miên hỏi tới :

- Nhỡ như mẹ vẫn không chịu thì sao ?

San cười cười :

- Nếu thế mình sẽ tự cưới nhau.

Miên tròn mắt nhìn San. Anh luôn đem đến cho cô sự tự tin và niềm vui. Bên anh dù bão giông, biển động gì, Miên cũng không sợ.

San trầm giọng :

- Em có đồng ý không ?

Miên gật đầu. San nói :

- Bây giờ anh đến thăm mẹ với em.

Miên kêu lên :

- Anh đã chuẩn bị tinh thần chưa ? Nhỡ mẹ em nặng lời thì sao ?

- Anh nghe hết chớ sao. Em đừng lo lắng nhiều quá.

Ngồi sau lưng cho San chở, nhưng Miên cứ bênh bồng như đang trên mây. San luôn miệng bảo cô đừng lo, đừng sợ, nhưng cô không làm chủ cảm giác của mình được. Dầu thế nào cô cũng không muốn mẹ hoặc San bị tổn thương. Vừa rồi, Miên gạt đầu đồng ý phương án tự cưới nhau của San nhưng lòng cô buồn bã làm sao.

Cô luôn bảo không muốn giống mẹ, nhưng muốn là một lẽ, còn được hay không là chuyện khác. Đời mẹ không chồng, không có đám cưới nhưng lại có con. Bà đã vất vả truân chuyên để nuôi Miên khôn lớn. Giờ cô lại làm mẹ đau lòng. Nhưng tại sao mẹ khất khe dữ vậy hà mẹ ? Miên không thể tìm ra câu trả lời.

Tới nhà, Miên rụt rè nhân chuông. Bà Hai Nữ mở cổng. Liếc Miên một cái, bà nói :

- Mẹ con đang nổi điên trong nhà. Liệu lời mà nói đó. Lúc này con An đã kể hết rồi.

- Hừ, con gan lắm !

San nhỏ nhẹ :

- Tất cả tại cháu. Cháu sẽ vào thưa chuyện với cơ Nhạn,

Bà Nữ xoa tay :

- Không được. Cậu về đi !

- Nếu chưa gặp được cô Nhạn, cháu chưa về !

Bà Nữ lắc đầu :

- Vậy là cậu làm khó con Miên rồi.

San năn nỉ :

- Cháu xin dì Hai cho cháu gặp cô Nhạn.

Từ trong nhà, giọng bà Nhạn vang ra :

- Chị Hai cho cậu ta vào đi.

Miên nghe San nói nhỏ bên tai mình :

- Không sao đâu. Anh sẽ chịu đựng được.

Bà Nhạn nhìn gã thanh niên khỏe mạnh có mái tóc bồng, đôi mắt sáng, sống mũi cao, bờ miệng rộng, nước da rám nắng biến với vẻ đĩnh đạc lạnh lùng, nhưng trong lòng bà đã hiểu tại sao Miên lại cãi lời bà để tiếp tục quan hệ với San. Đó là một mẫu đàn ông đẹp, mà phụ nữ nào lại không ngã vì nét mạnh bạo ấy.

Bà bảo Miên :

- Con lên lầu đi, Mẹ muốn nói chuyện riêng với cậu San.

Ngần ngừ nhìn San, Miên nhận được cái gật đầu của anh. Cô chậm chạp bước đi.

San nghe giọng bà Nhận dạo đầu :

- Con bé vẫn là con chim non chưa quen rời tổ mẹ, còn cậu đã là đại bàng hay chim ưng quen bay cao, bay xa trong giông bão. Sự hoang đàng, bạt mạng của cậu sẽ làm tổn thương con bé mất. Là mẹ tôi không muốn con mình bị đau.

San nhỏ nhẹ :

- Cháu hiểu ý cô. Cháu không phải đại bàng hay chim ưng nên sẽ không làm tổn thương Miên, cháu hứa với cô như vậy. Trước đây vì bốc đồng, cháu đã làm lỡ đời mình. Cháu đã dứt bỏ quá khứ để bắt đầu cuộc đời mới. Trong cuộc đời này, cháu đã quá yêu và cần có Miên làm người đồng hành. Cháu tin sẽ mang hạnh phúc đến cho Miên.

Bà Nhận nhếch môi :

- Cậu nói nhiều quá, nưng chỉ toàn những lời hứa, những dự định không thể kiểm chứng.

- Xin cô cho cháu thời gian, cháu sẽ chứng minh khả năng của mình.

- Ông Triệu đánh giá cao năng lực làm việc của cậu, nhưng anh em trong nhà, khen nhau là chuyện thường. Tôi không thích anh em nhà cậu, cho nên bằng bất cứ giá nào, kể cả sinh mạng, tôi không để cậu đến với Hồng Miên.

Trán San nhíu lại, anh không hiểu nổi bà Nhận muốn ám chỉ điều gì ?

Anh ngạc nhiên :

- Anh em nhà cháu... Sao cô lại ghét ? Mà cháu ngoài hai người chị ra làm gì có anh em.

Bà Nhận ngờ ngàng :

- Sao ? Cậu chỉ có hai bà chị à ? Vậy ông Triệu và ông Hưng là gì của cậu ?

San nhìn vẻ nôn nả của bà Nhận. Bà đang nín thở chờ câu trả lời của anh. Vậy là rõ rồi.

Bà cấm anh và Miên chỉ vì bà tưởng anh và anh em ông Triệu có quan hệ huyết thống.

Rất từ tốn, San trả lời :

- Ông Triệu và ông Hưng là cấp trên của cháu.

Bà Nhạn gặng lời :

- Không hề có bà con họ hàng gì ?

San mỉm cười :

- Dạ không. Nếu có chăng chỉ có quan hệ bạn bè giữa ba cháu và ông Hưng. Cháu nghe ba cháu nói ngày xưa ông Hưng cũng quen biết cô.

Bà Nhạn hỏi ngay :

- Ba cháu tên chi ?

- Dạ tên Phúc.

- À, tôi nhớ rồi. Anh Phúc là anh trai của Lễ. Vợ con anh Lễ chẳng ưa gì tôi đâu.

San nói :

- Mỗi người một tính cách, mỗi gia đình có nề nếp sống riêng. Gia đình cháu rất khác gia đình chú Lễ.

Nét mặt bà Nhạn đã bớt nặng nề căng thẳng rất nhiều. Lòng San cũng nhẹ nhõm. Anh tin thần may mắn đang mỉm cười với anh và Miên:

Giọng bà Nhạn chợt thay đổi :

- Mẹ cháu khỏe không ?

- Dạ khỏe ạ.

Bà Nhạn nói :

- Hồi đó mẹ cháu rất thương tôi. Tôi cũng rất quý chị ấy. Lấy chồng sớm, có con sớm lại không có mẹ nên chị ấy rất cực vì không ai đỡ đần.

San ngọt ngào :

- Tới bây giờ mẹ cháu cũng rất quý cô. Bà có dặn, nếu cháu có gặp cô cho bà gửi lời thăm.

Bà Nhạn lườm San :

- Cháu biết cách nói lắm. Tôi sẽ kiểm tra lại lời thăm hỏi này.

San gãi ót trong khi bà Nhạn đang miên man trôi trong suy nghĩ. Bà vẫn không hiểu sao bà lại hồ đồ tin chắc rằng San là em cùng cha khác mẹ với ông Hưng. Chính bà suy ra như vậy, khi nghe những lời mơ hồ từ ông Triệu. Chao ơi ! Bà vì mối tình xưa đã đâm ra lú lẫn mất rồi. Nếu San không liều mạng lì mặt tới đây để van xin năn nỉ, sự lam lũ của bà còn kéo dài tới bao lâu và sẽ dẫn.. tới hậu quả gì ? Chao ơi ! Lỡ như vì bị ép uổng, Miên sẽ tự tử thì sao ?

Rùng mình, bà không dám nghĩ tiếp. Mối lo lớn đã được giải tỏa, nhưng bà có nên tin San không ?

Im lặng và về mặt vẫn không biểu hiện chút tình cảm nào, bà Nhạn nhìn San và hỏi.

- Dự định trước mắt và lâu dài của cậu là gì ?

San nói :

- Trước mắt cháu phải hoàn thành dự án thiết kế khu du lịch ở đảo nơi cháu và Miên đã gặp nhau.

Bà Nhạn chép miệng :

- Dự án đó sẽ như thế nào ?

San mỉm cười. Anh trình bày với bà Nhạn kế hoạch đầy lãng mạn của mình về một khu khách sạn, biệt thự và nhà nghỉ ở đảo.

Bà Nhạn gật gù :

- Cũng không tệ lắm.

San nhìn bà, giọng chân thành :

- Tất cả nhờ Miên. Cô bé đã mang tới cho cháu nguồn cảm hứng hết sức lớn lao.

Bà Nhạn cao giọng :

- Thế còn dự định lâu dài của cậu ?

San thản nhiên :

- Cháu sẽ lập gia đình và người cháu lấy không ai khác ngoài Hồng Miên.

Bà Nhạn cười nhạt :

- Cậu tự tin quá nhỉ ! Nên nhớ tôi không đồng ý ngay từ đầu. Cậu hãy từ bỏ viễn tưởng ấy đi.

San mềm mỏng nhưng cương quyết :

- Đó là dự định lâu dài và quan trọng nhất đời mình, cháu không thể từ bỏ được. Cháu sẽ đợi đến bao giờ cô đồng ý mới thôi.

Bà Nhạn nhấn mạnh :

- Chuyện gì cũng có thời gian. Tôi sẽ sớm tìm cho Miên một người chồng tốt chứ không để cậu San đợi đến bao giờ cũng được.

- Cháu mong cô nghĩ lại. Miên cần cháu chứ không cần một người chồng tốt theo ý cô. Không gì bất hạnh bằng việc phải sống theo ý người khác, yêu theo ý người khác. Cháu tin cô là người thấu hiểu hơn ai hết nỗi đau khi phải xa lìa người mình yêu, lẽ nào cô nỡ để cháu và Miên phải khổ hã cô ?

Bà Nhạn tựa lưng vào ghế. Bà biết mình không ngăn nổi chàng thanh niên này cũng như không cản được Miên. Lý do đáng sợ nhất khiến bà cương quyết nói không với chúng đã không tồn tại, vậy cứ để trời định. Đúng là duyên số thì làm sao tránh.

Hăng giọng, bà bảo :

- Tôi lo cậu làm khổ con tôi thôi. Yêu đã khổ, yêu làm người càng khổ hơn. Tôi sợ Hồng Miên sẽ như mình. Tôi nói thật đó !

San nói :

- Cháu hiểu. Cháu không dám khoe mình từng trải, nhưng với những sai lầm cháu đã mắc phải, rồi cháu cố gắng vượt qua, cháu biết trân trọng, quý giá tình yêu và hạnh phúc. Cháu yêu quý Miên với tất cả chân tình.

Bà Nhạn nuốt tiếng thở dài. Bà có lạ gì câu : "Hồng nhan đa truân". Cuộc đời bà sau cuộc tình đầu với đứa con không cha đã qua bao cuộc tình khác ? Bà từng khao khát một gia đình, một người chồng yêu thương mình thật lòng, nhưng đâu có được. Năm tháng xoay vần, bà cứ trôi đi hết với người đàn ông này sang người đàn ông khác. Tới bây giờ bà chỉ có tình nhân chứ không có chồng. Bà nên cảm ơn đời đã xui khiến con gái bà tìm được một người yêu nó đến thế.

Giọng nhẹ tênh, bà Nhạn nói :

- Tôi không hứa hẹn điều gì với cậu hết. Trước mắt hãy hoàn thành dự án gì đó của cậu đã.

San không dần được niềm vui, anh nói như reo :

- Vâng ! Cháu sẽ biến ước mơ thành hiện thực Cháu nhất định sẽ làm được, vì Hồng Miên.

Bà Nhạn nghe mắt cay xè. Bà chưa kịp gọi đã thấy Miên xuất hiện ở cầu thang.

Mắt long lanh ướt, Miên áp úng :

- Con cảm ơn mẹ.

Bà Nhạn ra vẻ thản nhiên :

- Hãy cảm ơn hòn đảo nơi con đã đến và gặp San.

Dứt lời, bà bước ra ngoài. Buổi chiều chậm chậm xuống, bà chợt có cảm giác lâng lâng.

Sẽ có một buổi chiều nào đó, bà sẽ nói với Miên về ông Hưng người cha mà Miên chưa bao giờ nghe bà nhắc đến tên.

Sẽ có buổi chiều đó. Bà Nhạn khẳng định với mình. Và khi đưa tay lên ôm mặt, bà mới thấy nước mắt đã ướt trên má tự lúc nào.

HẾT.